

помни, че нѣкога тукъ бѣ ровилъ въ ямата за смѣтѣта на Гай Луцилия, да търси остатѣци отъ храна като дете. Йовъ хвърли товара си въ нечистата дупка и самъ се сви до зъзнеция отъ страхъ човѣкъ. Току веднага конницата профуча съ трѣсъкъ изъ мрачната и пуста улица. Доста късно, кога бѣ заглѣхналъ далече шумътъ, Йовъ отново сграби човѣка и съ бързи крачки го отнесе въ своята колиба, която бѣ тука наблизо.

Когато двамата мъже бѣха вече въ бедния бордей, децата се пробудиха. Жената погледна мъжа си покорно и плахо.

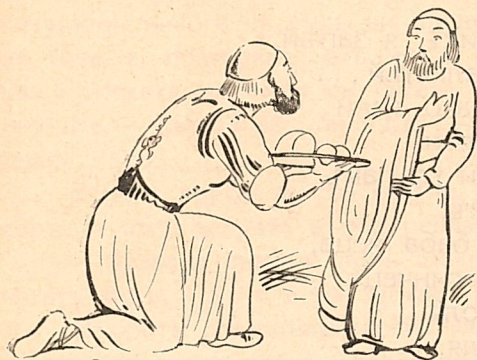
— Жена, деца! — отсѣче той, — бждете щастливи. Ако не можахъ да припечеля за храна, поне едно добро дѣло извършихъ. Вижете този човѣкъ. Азъ го запазихъ отъ смъртъ.

Наистина, тия несчастни хора се почувствуваха честити и въ тѣхния беденъ домъ се разлѣ радостъ. Тѣ угодиха на своя гостъ споредъ силитѣ си. Но той не се чувства добре. Остана да ношува.

Късно сутрнѣта, кога всички се събудиха, гостътъ каза, че се нарича Бабъ елъ Воозъ, че е голѣмъ богаташъ, че е последователъ на затворения въ преториата Синъ Божи — Исусъ, и че живѣе тука наблизо. Римлянитѣ искали да го убиятъ, защото дразнилъ тѣлпата, като казвалъ, че Исусъ билъ Синъ Божи.

Йовъ не знаеше кой бѣ тоя Исусъ, но бѣ готовъ да повѣрва че е Богъ, защото бѣ чувалъ, че Той помагалъ на беднитѣ, обичалъ ги, вършилъ добри дѣла и правилъ чудеса.

Наистина, Йовъ не се излъга. На четвъртия день откато бѣ съ Бабъ елъ Вооза, той научи, че Исусъ Христосъ, Синътъ

Божи, възкрѣсналъ. Това го много зарадва. Той взе голѣма кошница, напълни я съ плодове и сладкиши, колкото беднотията и добрата работа презъ последнитѣ дни му позволиха и почука на вратата на Бобъ елъ Воозъ. Богаташътъ излѣзе.